

El millor tresor

Gabriel Taltavull Pons
IES M. Àngels Cardona
1r premi de la modalitat de secundària 2007

Açò era un vell pirata anomenat Jou que de jove va ser un dels millors pirates de la història i li van passar coses extraordinàries. Durant els seus recorreguts va córrer molts perills, però amb la seva valentia i la immensa intel·ligència va aconseguir superar-los. Ara ja està retirat i viu tot sol en una cabana de llenya a la vora del llac Verd, un dels llacs més coneguts del món per la seva esplendor i grandària. Té la seva cabana decorada com si es tractés d'un vaixell pirata, amb els pals de les veles, amb el timó a la terrassa, l'estàtua de la sirena que penjava a babord del seu vaixell i, sobretot, la seva vella bandera pirata que penja del terrat.

De la seva època de capità pirata havia conservat el seu mal geni. Els petits animals que habitaven aquell bosc a vegades s'atracaven encuriosits a la cabana d'en Jou i ell els escridassava, els encaçava i els deia que no tornessin per allà. Els pobres animals li tenien por.

Un dia en Jou era dins la cabana i va sentir un fillet que plorava, en Jou va sortir i el va veure dalt un arbre. Quan li va preguntar què feia allà i per què plorava, el fillet, anomenat Pere, li va dir entre plors que no podia davallar. En Jou, remugant remugant, va pujar a l'arbre, se'l va posar davall el braç i el va davallar. En Pere li va donar les gràcies, però encara estava trist. En Jou, que no tenia gens de paciència i començava a estar nerviós, va dir:

—I ara, què et passa?

—És que havia pujat a buscar el meu estel que ha quedat enganxat dalt l'arbre i encara és allà.

En Jou va estar a punt d'enviar-lo a filar; però en el darrer moment va tornar a pujar a l'arbre i va rescatar l'estel, encara que aquest estava totalment destrossat. El fillet li va donar les gràcies i, abans que en Jou pogués fer res, se li va penjar pel coll, li va fer una besada i se'n va anar corrent.

A partir d'aquell dia va passar una cosa extraordinària; cada dia, quan en Jou sortia de la cabana al matí, es trobava un regal davant la porta. Un dia es va trobar un vaixell fet d'un tros de

fusta amb la vela de paper, un altre un dibuix d'un pirata o una serp feta de corda. En Jou va pensar que ell també li faria un regal i es va posar a fer feina amb tot el que va trobar a dins dels baguls que tenia guardats. Quan va estar llest, un matí en Jou va sortir de la cabana i va veure en Pere amagat darrere un arbre i va dir:

—Ai! Justament avui que tenia un regal per a aquell fillet, no ha vingut!

El fillet va sortir tot d'una de darrere l'arbre i en Jou li va donar el regal que havia fet per a en Pere. Era un estel fet amb les restes de les veles del seu vaixell pirata. En Pere es va posar molt content i li va donar les gràcies.

A partir d'aquell dia es van fer molt amics i en Pere cada dia anava a la cabana d'en Jou a jugar amb ell i a fer volar l'estel.

A en Pere li agradava molt remenar els baguls d'en Jou i que aquest li explicàs la història dels seus tresors. S'asseien a la porxada de la cabana, en Jou treia un objecte i li explicava d'on provenia.

—Aquesta és una dent d'un tauró blanc que un vegada va saltar per damunt el meu vaixell i va quedar clavat al pal de les veles. Em va costar molt treure'l i curar-lo, perquè tot d'una tenia tant de mal que em volia mossegar. Quan va estar curat i se'n va tornar a la mar em va deixar aquesta dent de record.

Un altre dia va treure una arpa petita d'or i li va explicar:

—Aquesta arpa és l'instrument preferit d'una sirena que una vegada va quedar enganxada amb les cordes del vaixell. La meva tripulació la volia matar, però jo la vaig salvar i la vaig tornar a la mar. Al cap d'uns dies vaig trobar aquesta arpa en senyal d'agraïment.

En Jou tenia moltes històries per contar dels seus dies de pirata, i a en Pere li encantava escoltar-lo, alhora que tenia un poc d'enveja perquè ell també voldria viure aquelles aventures.

Un altre dia en Jou li va contar la història d'una perla blanca que deia:

—En aquella època, com a pirates que érem, vam assaltar molts de vaixells i els vam robar molts tresors. Una vegada em vaig entèmer que la meva tripulació es volia rebel·lar i que ensoldemà em volien matar. Aquell vespre vaig agafar una barca i un bagul amb el tresor i vaig fugir. Però era de vespre, no veien res i em vaig perdre. De sobte van aparèixer uns cavallets de

la mar i em van acompanyar fins a una illa on vaig amagar el meu tresor. Ells són els guardians de la cova i del meu tresor. D'aquell tresor sols em vaig endur aquesta perla.

En Pere cada vespre somiava que era un pirata i que tenia moltes aventures com el seu amic Jou. Quan el va veure tan entusiasmat, en Jou va proposar al seu amic de construir una barca pirata per navegar pel llac i jugar a pirates. En Pere de seguida es va posar a cercar fustes, pals, cordes i tot el que els pogués servir. Van construir un petit vaixell molt polit amb el qual sortien a pescar i a navegar pel llac. Quan el vaixell va estar acabat en Jou va anar al bagul, en va treure una medalla i la va penjar al coll d'en Pere.

—Jo et nomèn el meu ajudant de pirata.

Un dia que en Pere anava a la cabana del seu amic per jugar junts i mostrar-li el vestit de pirata que s'havia fet, amb un pegat a l'ull i tot, va sentir renous estranys i es va posar a escoltar darrere la porta.

—Jou, tens tres dies per dur-nos el tresor; si no ens el dus... et matarem!

Es tractava de l'antiga tripulació d'en Jou, que volien el tresor que havia amagat feia molts d'anys i no havien pogut trobar. Van descobrir on vivia en Jou i ara el tenien fermat a una cadira disposats a matar-lo si no els deia on era el tresor.

En Jou ho va contar a en Pere i li va dir que ell no hi aniria perquè era molt vell i no es veia amb cor de viure una altra aventura tan perillosa. En Pere, sense pensar-s'ho ni un moment, va agafar els tres objectes i el mapa que en Jou tenia guardats a dins d'un bagul i va partir amb el petit vaixell pirata que havien fabricat per buscar el tresor i així salvar el seu amic.

Quan feia unes hores que navegava el cel es començà a ennuvol·lar i a posar-se molt negre; i començà a ploure i a ploure sense parar acompanyat de trons i llamps. En Pere s'agafava del pal de les veles i va tocar l'arpa, però de seguida va caure a la mar. Quan s'ofegava va aparèixer una sirena molt bella que el va ajudar a pujar de nou al vaixell i després es va allunyar. Era la sirena amiga d'en Jou.

La tempesta anà disminuint i en Pere va continuar el seu viatge per la mar. Quan estava ben tranquil dirigint el vaixell amb el timó l'aigua es començà a borinar molt i va sortir un pop gegant que agafava el vaixell amb les seves vuit potes per enfonsar-lo. En Pere s'agafava d'allà

on podia, i així que li va caure la dent del tauró blanc a l'aigua. Quan el vaixell estava a punt d'enfonsar-se, de cop, va sortir un tauró blanc enorme i fort que va lluitar amb el pop, i amb les seves esmoladíssimes i grosses dents va vèncer el pop i va permetre a en Pere continuar el seu perillós viatge.

Ja feia dos dies que navegava per la mar i en Pere no trobava l'illa ni la cova amb el tresor. Ja començava a estar nerviós, perquè pensava que aquell vespre s'acabava el termini i els pirates matarien el seu amic.

Quan va començar a fosquejar, en Pere, cansat, va tenir un atac de ràbia, va tirar la perla a la mar i va començar a plorar desconsolat. Mentres plorava i plorava estirat al camarot del seu petit vaixell, en Pere es va adonar que el vaixell navegava tot sol, sense que ningú estigués al timó. Va sortir tot estranyat i va veure com un grup de petits cavallets de la mar estiraven el vaixell fins arribar a una petita illa. Els va donar les gràcies i va saltar del vaixell.

En Pere va agafar el mapa del tresor i, després de moltes adversitats, el va trobar dins la cova, el va pujar al vaixell i es va disposar a tornar a casa. Els cavallets de la mar van aparèixer i el van acompanyar durant tot el camí de tornada.

Quan va arribar a la cabana d'en Jou, en Pere va trobar als pirates a punt de matar al seu amic. Ca fer un crit i els va dir:

—Aquí teniu el tresor, agafau-lo i deixau en Jou en pau!

Els pirates van anar corrent cap al gran bagul ple de joies i monedes d'or i es van posar molt contents. Al cap d'una estona se'n van anar i ja no van tornar mai més.

En Pere va contar al seu amic totes les aventures i els perills que havia passat per arribar a trobar el tresor. També li va contar que si havia trobat el tresor va ser gràcies als amics que en Jou havia fet en els seus viatges pel fet de ser tan bona persona, i que estava molt content de tenir un amic tan bo. En Jou es va emocionar i li va dir:

—Al final jo m'he quedat amb el millor tresor que mai ha pogut trobar un pirata!

—I on és? —va dir en Pere.

—Ets tu —contestà en Jou.

I a partir d'aquell dia els dos amics van ser inseparables.